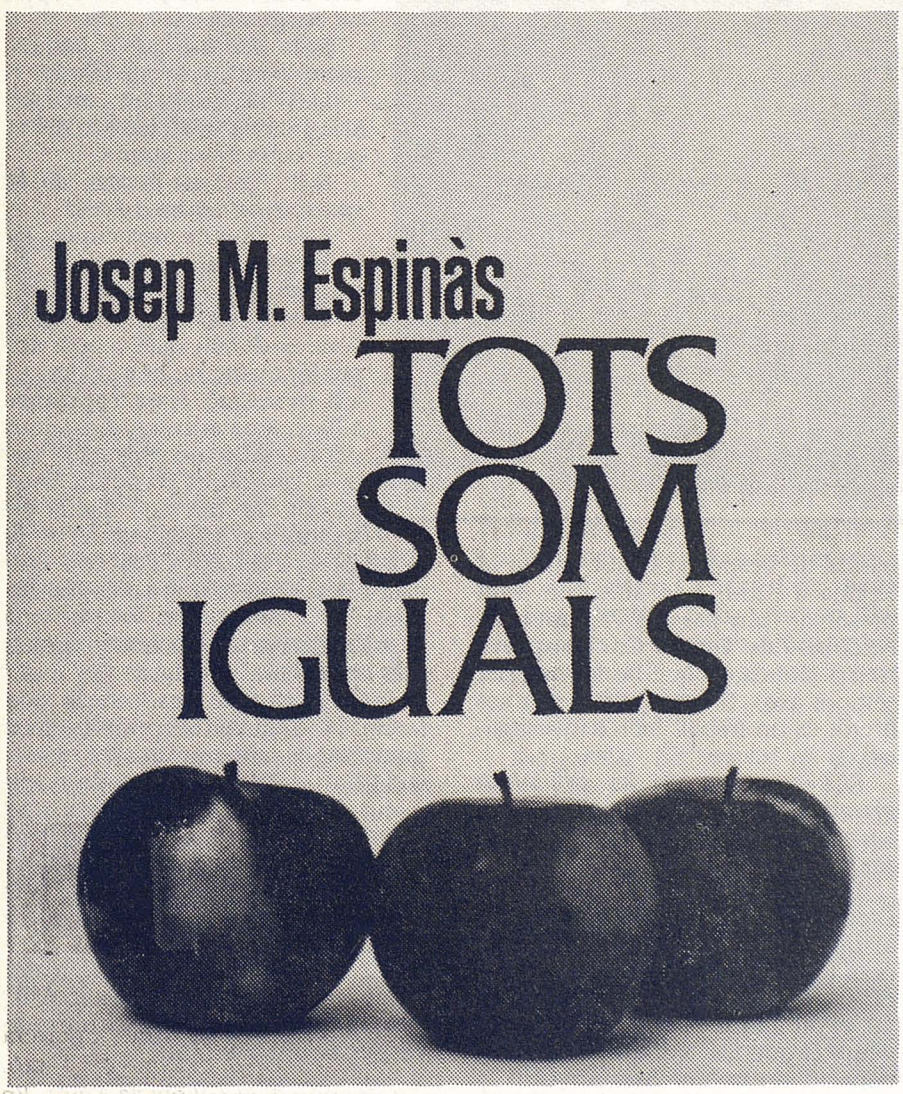
aquest mateix àmbit, Espinàs defensa amb força la comercialització de l'obra d'art i de la cultura en general, al.legant que *la cultura sense mercantilitzar no existeix, i al cap i a la fi això de mercantilitzar no és gens dolent.*

Sense comprar i vendre aquest país no seria el que avui és, perquè cap país no pot progressar sense comprar i vendre. La nostra cultura és una cultura de mercat, i això cal que tots ho entenguem, així que per què els llibres han de estar fora del món del mercat ?. Jo, com a escriptor faig llibres, i espero que la gent els compri; per tant, jo faig una cultura que a la pràctica es tradueix en uns objectes que es diuen llibres,si aquests llibres no estiguessin al mercat la cultura en sortiria frustada i disminuïda. Això no vol dir, però, que Josep Maria Espinàs intenti trobar la clau comercial en els seus llibres per aconseguir que es venguin, sinó la clau de l'èxit (d'un èxit que sempre ha tingut, ja que fins i tot quan era jove i el món del llibre català era gairebé subterrani, Espinàs sempre tenia un mínim de dos o tres editors disposats a publicar la seva obra) ve més aviat del seu arrelament a la realitat, tant la realitat que li ha tocat de viure com la seva pròpia realitat com a escriptor.

A diferència d'altres autors que esguerren la seva capacitat de comunicació amb el gran públic en un fútil intent d'aconseguir la gran obra mestra, l'obra revolucionària de la literatura del segle (i que, diguem-ho de passada, acaben per estavellar-se ben lluny d'aquest objectiu), Espinàs ha optat per un exercici de modèstia i d'autoconeixement de la pròpia capacitat: explotar la seva facilitat comunicativa per entrar en el món quotidià i senzill, malgrat que no per això barat, que tothom viu. I això, al cap i a la fi, és el que el públic vol, i el que el públic agraeix.

RAFAEL VILLA

Correcció i estil

Cada dia s'estén més la consciència que qualsevol text, i més si es publica, ha de complir unes normes de correcció. Que també en la nostra llengua hi hagi un nivell d'exigència cada vegada superior indica que, com a mínim en aquest camp, s'aconsegueix una certa normalitat. Ho confirma la constatació que ara es tolera menys que una publicació periòdica o un llibre, o un personatge públic en les seves intervencions, es permetin una ignorància que abans es tendia a considerar que no era greu i que es disculpava amb justificacions històriques. Els responsables de la imatge d'aquests productes o d'aquestes persones saben que, si no volen fer el ridícul o no vendre, s'han de valer d'un corrector o d'un professor.

Convindria, però, que aquests especialistes en llengua coneguessin bé, a més de la normativa, la llengua, la seva varietat i el seu esperit i que no es deixessin arrossegar per la temptació d'aplicar mecànicament alguns clixés -de vegades anacrònics, massa restrictius o equivocats- que perduren a causa de la inexistència d'una autoritat activa que corregeixi, actualitzi i amplïi uns criteris el manteniment dels quals potser es podia justificar en èpoques de clandestinitat. O potser ni llavors.

Després d'haver hagut de patir i combatre alguna d'aquestes correccions abusives es tendeix a especular sobre quantes obres literàries es poden haver eixarreït i poden haver adquirit un anèmic aspecte estandaritzat a causa de la intervenció de professionals que, més enllà de l'autèntica correcció, han aplicat uns criteris, sovint relacionats amb unes **preferències** personals o d'escola, que han diluït els colors d'un estil en benefici d'una uniformitat inútil.

Que aquestes línies vagin, en homenatge, a aquells correctors sensibles i atents que lluiten amb els problemes i les vacil·lacions que provoca contínuament el treball amb una matèria rica i viva.

MAGÍ SUNYER I MOLNÉ